

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2017. október 26.(*)

„Elzeteres döntéshozatal – Vámunió – Közösségi Vámkodeks – A 220. cikk (1) bekezdése és (2) bekezdésének b) pontja – Behozatali vagy kiviteli vámok utólagos beszedése – A »behozatali vám könyvelésbe vételének« fogalma – Az illetékes vámhatóság határozata – Visszatérítés vagy elengedés iránti kérelem benyújtásának határideje – Az ügy Európai Bizottság elé utalására vonatkozó kötelezettség – A behozatal szerinti tagállam illetékes hatóságának határozata ellen benyújtott kereset esetén felhasználható bizonyítékok”

A C-407/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzeteres döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (legfelsőbb bíróság, közigazgatási kollégium, Lettország) a Bírósághoz 2016. július 20-án érkezett, 2016. július 15-i határozatával terjesztett el

az „**Aqua Pro SIA**

és

a **Valsts ieņēmumu dienests**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot, tanácselnökként eljárva, S. Rodin (előadó) és E. Regan bírák,

előtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a lett kormány képviseletében I. Kucina, D. Pelše, G. Bambone és I. Kalniņš, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. Caeiros és E. Kalniņš, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2000. L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 220. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése b) pontjának, valamint a 2003. július 25-i 1335/2003/EK bizottsági rendelettel (HL 2003. L 187., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 463. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 869. cikke b) pontjának és 875. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az „Aqua Pro” SIA és a Valsts ieņēmumu dienests (lett adóhatóság, a továbbiakban: adóhatóság) között a behozatali vámoknak és a hozzáadottérték-adónak (héta), továbbá az azokat terhelő késedelmi kamatoknak a váma-nyilatkozat utólagos ellenőrzése során való kivetése tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették el.

Jogi háttér

3 A Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdése a következőket írja el:

„A vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítani minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét (a továbbiakban: »vámösszeg«), és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel).

[...]

4 A Vámkódex 220. cikke értelmében:

„(1) Ha a vámtartozásból származó vámösszeget nem vették könyvelésbe a 218. és 219. cikknek megfelelően, vagy a jogszabály szerint fizetendő összegnél alacsonyabbat vettek könyvelésbe, a beszandó vámösszeget vagy annak még fennmaradó részét attól a naptól számított két napon belül kell könyvelésbe venni, amikor a vámhatóság tudomást szerez a helyzetről, ki tudja számítani a jogszabály szerint fizetendő összeget, és meg tudja állapítani az adós személyét (utólagos könyvelésbe vétel). Ez a határidő a 219. cikknek megfelelően meghosszabbítható.

(2) A 217. cikk (1) bekezdésének második és harmadik albekezdésében említett esetek kivételével, nem történik utólagos könyvelésbe vétel, ha:

[...]

b) a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, amit a jóhiszeműen eljáró, a váma-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítő, megfizetésért felelős személy [helyesen: megfizetésért felelős személy észszerűen] nem észlelhetett.

Ha az áru preferenciális státusza valamely harmadik ország hatóságait magában foglaló adminisztratív együttműködés rendszerének keretén belül kerül megállapításra, az igazolás ezen hatóságok általi kiadása – amennyiben az hibásnak bizonyul – olyan hibának számít, amely az első albekezdés értelmében nem volt [helyesen: nem volt észszerűen] észlelhető.

A hibás igazolás kiadása azonban nem számít hibának, ha az igazolás az exportőr által szolgáltatott adatok hibás feltüntetésén alapul [helyesen: ha az igazolás kiállítására az exportőr által megadott helytelen adatok alapján került sor], kivéve különösen, ha nyilvánvaló, hogy a kiadó hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áru nem felel meg a preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

A kötelezett hivatkozhat jóhiszeműségére, ha bizonyítani tudja, hogy – az adott kereskedelmi műveletek során – kellő körültekintéssel járt el annak érdekében, hogy minden, a preferenciális elbánáshoz szükséges feltételnek megfeleljen.

A kötelezett azonban nem hivatkozhat jóhiszeműségére, amennyiben az Európai Bizottság az *[Európai Unió] Hivatalos Lapjában* értesítést tett közzé, amely szerint kétség merült fel a preferenciális elbánásnak a kedvezményezett ország részéről történő megfelelő alkalmazását illetően.

[...]

5 E kódex 236. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

A behozatali vagy kiviteli vámokat el kell engedni, amennyiben megállapításra kerül, hogy könyvelésbe vételükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

Visszafizetés vagy elengedés nem nyújtható, ha valamely, nem jogszabály szerint fizetendő összegnek a kifizetése vagy könyvelésbe vétele az érintett személy szándékos cselekedetének eredménye.

(2) A behozatali vagy kiviteli vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el.

Ezt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában.

Ha e határidőn belül a vámhatóság maga fedezi fel, hogy az (1) bekezdés első és második albekezdésében foglalt helyzet áll fenn, saját kezdeményezésére [helyesen: hivatalból] hajtja végre a visszafizetést vagy elengedést.

6 A Vámkódex 239. cikke így rendelkezik:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni:

- amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni,
- amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság [helyesen: súlyos gondatlanság] okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a

rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthet?.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz a vámok összegének az adóssal való közlését?l számított tizenkét hónapon belül ilyen irányú kérelmet nyújtanak be.

Kell?en indokolt, kivételes esetekben azonban a vámhatóság engedélyezheti ennek a[...] határid?nek a meghosszabbítását.?

7 A végrehajtási rendelet 869. cikke szerint:

„A vámhatóságok maguk is határozhatnak úgy, hogy nem könyvelnek le beszédetlen vámokat:

a) ha a preferenciális tarifális elbánás alkalmazására vámkontingens, vámplafon vagy egyéb megállapodás alapján kerül sor, és az erre az elbánásra vonatkozó jogosultság anélkül sz?nt meg a vámáru?nyilatkozat elfogadásának id?pontjában, hogy ezt a tényt az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* az adott áru szabad forgalomba bocsátása el?tt kihirdették volna, vagy – ha ezt a tényt nem hirdetik ki – az érintett tagállamban szokásos megfelel? módon err?l tájékoztatást adtak volna, és a fizetésre kötelezett személy a maga részér?l jóhiszem?en cselekedett, és eleget tett a vámáru?nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított minden rendelkezésnek;

b) ha úgy ítéli[k] meg, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjában megállapított feltételek teljesülnek, kivéve azokat az eseteket, amikor a 871. cikk értelmében az ügyet a Bizottság elé kell utalni. Amennyiben azonban a 871. cikk (2) bekezdésének második francia bekezdését kell alkalmazni, a 871–876. cikkel összhangban indított eljárás végéig a vámhatóságok nem fogadhatnak el olyan értelm? határozatot, amely mentességet biztosít a szóban forgó vámok lekönyvelésének kötelezettsége alól.

Amennyiben a Vámkódex 236. cikke alapján, összefüggésben a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjával, vám visszafizetésére vagy elengedésére irányuló kérelem kerül benyújtásra, e cikk els? bekezdésének b) pontját és a 871–876. cikket értelemszer?en alkalmazni kell.

A fenti bekezdések alkalmazásában a tagállamok kölcsönös segítséget nyújtanak egymásnak, különösen az érintett határozat meghozataláért felel?s tagállamon kívüli tagállam vámhatóságai által elkövetett hiba esetén.?

8 E rendelet 871. cikke a következ?képpen szól:

„(1) A vámhatóság köteles [...] a 872–876. cikkben megállapított eljárás szerinti határozathozatal céljából az ügyet a Bizottság elé utalni, amennyiben úgy ítéli meg, hogy teljesültek a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjában rögzített feltételek, és:

– úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében hibát követett el,

– az ügy körülményei a tagállamok közigazgatási hatóságai közötti kölcsönös segítségnyújtásról, valamint a vám? és mez?gazdasági szabályozás helyes alkalmazásának biztosítása érdekében e hatóságok és a Bizottság együttm?ködésér?l szóló, 1997. március 13?i 515/97/EK tanácsi rendelet [HL 1997. L 82., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 2. fejezet, 8. kötet, 217. o.; helyesbítés: HL 2014. L 289., 23. o.] vagy bármely más közösségi jogszabály, vagy a Közösség által olyan országgal vagy olyan országok csoportjával kötött bármely megállapodás

alapján végrehajtott [helyesen: a Közösség által valamely országgal vagy országok csoportjával kötött olyan megállapodás alapján lefolytatott] közösségi vizsgálat eredményeivel függnek össze, ahol rendelkezést hoztak az ilyen irányú közösségi vizsgálatok végrehajtásáról [helyesen: amely ilyen közösségi vizsgálatok lefolytatásáról rendelkezik], vagy

– az egy vagy több behozatali vagy kiviteli művelet tekintetében, de egyazon hiba következtében az érintett személytől be nem szedett összeg eléri vagy meghaladja az 500 000 EUR-t.

(2) Az (1) bekezdésben említett ügyeket nem kell azonban a Bizottság elé utalni, ha:

– a Bizottság a 872–876. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően valamely hasonló jogi megítélés és hasonló ténybeli alapokon nyugvó ügyben már határozatot hozott,

– a Bizottság elött egy hasonló jogi megítélés és hasonló ténybeli alapokon nyugvó ügy elbírálása már folyamatban van.

[...]

9 A végrehajtási rendelet 875. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ha a 873. cikkben említett határozat azt állapítja meg, hogy a vizsgált körülmények alapján a kérdéses vámokat nem kell lekönyvelni, a Bizottság meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamok a tényállásukat és jogi megítélésüket tekintve hasonló ügyekben eltekinthetnek az utólagos lekönyveléstől.

10 Az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló, 1999. május 25-én 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 1999. L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o.; a továbbiakban: az OLAF vizsgálatairól szóló rendelet) 9. cikke kimondja:

„(1) A Hivatal által végrehajtott vizsgálat befejezését követően a Hivatal az igazgató felügyelete mellett összeállít egy jelentést, amelyben feltüntetik a megállapított tényeket, a pénzügyi veszteség mértékét, amennyiben van, továbbá a vizsgálat által feltárt eredményeket és az igazgató javaslatait a meghozandó intézkedésekről.

(2) Az ilyen jelentések összeállításánál figyelembe veszik az érintett tagállam nemzeti jogában előírt eljárási követelményeket. Az ilyen alapon összeállított jelentések azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyeleti által készített jelentések, igazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek. A jelentések tartalmát ugyanolyan értékelési szabályok alapján ugyanolyan értékelésnek vetik alá, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyeleti által összeállított jelentéseket, és a jelentéseket azokkal azonos értékű dokumentumnak tekintik.

(3) A külső vizsgálatot követően összeállított jelentéseket és az összes vonatkozó felhasználható dokumentumot az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságainak küldik meg azon szabályok betartásával, amelyeket a külső vizsgálatokra kell alkalmazni.

(4) A belső vizsgálatot követően összeállított jelentéseket és az összes vonatkozó felhasználható dokumentumot az érintett intézménynek, szervnek, hivatalnak vagy ügynökségnek küldik meg. Az érintett intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség megteszi a vizsgálat eredményeiből fakadó, különösen a fegyelmi vagy a jogi intézkedéseket, és a Hivatal igazgatója számára jelentést küld az intézkedések megtételéről az igazgató által az igazgató jelentésének

következtetéseiben megállapított határidőn belül?

Az alapeljárás és az elzeter döntéshozatalra elterjesztett kérdések

11 Az Aqua Pro 2007. szeptember 1-jétől 2009. december 31-ig Kambodzsából származó kerékpárokat importált az Európai Unióba. E társaság a kerékpárokat egy forgalmazási szerződésnek megfelelően egy német vállalkozástól vásárolta meg azok szabad forgalomba bocsátása érdekében.

12 A kambodzsai hatóságok által az általános preferenciális rendszer keretében kiállított „Form A” származási bizonyítvány alapján az Aqua Pro nem fizetett sem vámot, sem héát.

13 A 2010-es év során az adóhatóság információkat kapott az Európai Csaláselleni Hivataltól (OLAF), amelyek szerint a kambodzsai kormány által kiállított, az érintett árukra vonatkozó származási bizonyítvány nem felel meg az uniós jogi rendelkezések követelményeinek.

14 Ezen információk alapján az adóhatóság ellenőrzést végzett az Aqua Pro által fizetendő vámok és más adók vonatkozásában, és megállapította, hogy a „Form A” bizonyítványt jogellenesen állították ki, és hogy jogalap nélkül nyújtottak az említett árukra vámmentességet.

15 Következésképpen az adóhatóság a 2010. szeptember 3-i határozatában kötelezte az Aqua Pro-t a vám és a héa, továbbá ezek késedelmi kamatainak megfizetésére (a továbbiakban: vitatott határozat).

16 Az Aqua Pro, miután ezt követően sikertelenül vitatta e határozatot az adóhatóság főigazgatója előtt, hatályon kívül helyezés iránti keresetet nyújtott be az adminisztratív rajona tiesa (kerületi közigazgatási bíróság, Lettország) elé, amelyben azzal érvelt, hogy jóhiszeműen jelentette be az árukat 0%-os vámmértékkel, mivel nem tudhatta különösen, hogy a „Form A” bizonyítványt jogellenesen állították ki.

17 Ezen eljárás keretében az a kérdés merült fel, hogy alkalmazható-e a jelen ügy körülményeire a Bizottság által a Finn Köztársaság kérelmére elfogadott, a Kambodzsából származó kerékpároknak egy finn társaság általi behozatalára kivetett vámokkal kapcsolatban 2012. november 30-án hozott C(2012) 8694 határozat, amelyben a Bizottság megállapította, hogy ebben az esetben indokoltan tekintettek el a befizetendő vámösszeg utólagos könyvelésbe vételétől.

18 E tekintetben a lett adóhatóság többek között azzal érvelt, hogy mivel az Aqua Pro a végrehajtási rendelet 878. és 879. cikkének megfelelően nem nyújtott be a behozatali vám visszafizetése vagy elengedése iránti kérelmet, e címen semmilyen eljárás nem indult annak megvizsgálása érdekében, hogy ezen importőr észlelhette-e a származási bizonyítvány kiállításakor elkövetett hibát. Ezenkívül e hatóság szerint az Aqua Pro helyzete nem hasonlítható össze a fent említett bizottsági határozat alapjául szolgáló helyzettel.

19 Az adminisztratív rajona tiesa (kerületi közigazgatási bíróság), miután a lett adóhatóságon keresztül információkat kapott a kambodzsai kereskedelmi minisztériumtól a Lettországba exportált kerékpárokra vonatkozó „Form A” bizonyítványok kiállításának körülményeire vonatkozóan, amely információkból kitűnt, hogy e minisztérium nem tudta ellenőrizni e kiállítás szabályszerűségét, mivel az exportőr nem közölte a releváns dokumentumokat, 2013. november 28-i ítéletében az Aqua Pro hatályon kívül helyezés iránti keresetét elutasította.

20 Az ügy fellebbezés keretében való vizsgálatát követően az Adminisztratív apgabalties (regionális közigazgatási bíróság, Lettország) 2015. május 7-én hozott ítéletében szintén

elutasította az Aqua Pro kérelmét, mivel megállapította, hogy e vállalkozás nem teljesítette a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett, a jogos bizalomra való hivatkozáshoz szükséges feltételeket, ahogyan azok a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnnek. E bíróság úgy ítélte meg különösen, hogy az Aqua Pro, akire a bizonyítási teher hárul, nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely a „Form B” és „Form D” származási bizonyítványok segítségével cáfolta volna az OLAF-nak a kerékpárok alkatrészeinek származására vonatkozó megállapításait.

21 Az Aqua Pro felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést elterjesztő bírósághoz.

22 E bíróság először is megjegyzi, hogy kétségei vannak azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a vámhatóságok és az adminisztratív rajona tiesa (kerületi közigazgatási bíróság) jogosan tagadták-e meg annak vizsgálatát, hogy az Aqua Pro a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében jóhiszeműen járt-e el, tekintettel arra, hogy a felperes nem nyújtott be olyan kérelmet, amely megindította volna a vámelengedési vagy visszafizetési eljárást. Az említett bíróság szerint azzal kapcsolatban is kétségek állnak fenn, hogy a vámhatóságok és az adminisztratív rajona tiesa (kerületi közigazgatási bíróság) jogosan hagyták-e figyelmen kívül a Finn Köztársaság kérelmére elfogadott, 2012. november 30-i C(2012) 8694 határozatot. E tekintetben a döntő kérdés az, vajon a ténybeli és jogi körülmények hasonlóak-e, és az érintett személy jóhiszeműen járt-e el, továbbá betartotta-e a vámarunyilatkozatra vonatkozó valamennyi jogszabályt.

23 Ezt követően a kérdést elterjesztő bíróság szerint kérdéseket vet fel az OLAF jelentésének bizonyítékként való felhasználása és az utólagos ellenőrzésnek a tényállás megállapítása érdekében való lefolytatása.

24 Végül kétségek állnak fenn azon kérdéssel kapcsolatban is, hogy a felperes jóhiszeműségének vizsgálata keretében – az ügy többi körülményével együtt, ideértve a kambodzsai vállalkozások és a szóban forgó hatóságok működési modelljét is – jelentőséget kell-e tulajdonítani azon ténynek is, hogy az Aqua Pro az említett árukat nem közvetlenül a kambodzsai vállalkozástól szerezte be, hanem forgalmazási szerződés értelmében egy német vállalkozástól, mivel e kereskedelmi modell fyszabály szerint már önmagában kizárja az Aqua Pro és a kambodzsai vállalkozás közötti közvetlen együttműködést, hiszen közöttük nem került sor kapcsolatfelvételre.

25 E körülmények között az Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (legfelsőbb bíróság, közigazgatási kollégium, Lettország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) a) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdését és (2) bekezdésének b) pontját, hogy a jogszabály szerint fizetendő, a hatóság által megállapított vámösszeg könyvelésbe vételét a könyvelésbe vételről szóló határozat meghozatalának időpontjában vagy a hatóság által megállapított vám megfizetésére vonatkozó kötelezettség megállapításának időpontjában megtörténtnek kell tekinteni, függetlenül attól a körülménytől, hogy a szóban forgó határozatot közigazgatási úton megtámadták, és annak bírósági felülvizsgálatát kezdeményezték?

b) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex 236. és 239. cikkét, hogy ha a megfelelő vámösszeg könyvelésbe vételéről és az adós fizetési kötelezettségének megállapításáról szóló határozat hatóság által történt meghozatalának (a jelen ügyben az állami hatóság által hozott határozat) időpontjában a szóban forgó adós közigazgatási úton megtámadja ezt a határozatot, és annak bírósági felülvizsgálatát kezdeményezi, köteles ezzel egyidejűleg kérni e vámok visszatérítését vagy elengedését a Vámkódex 236. vagy 239. cikkében foglaltakkal összhangban (vagy ehelyett

úgy kell tekinteni, hogy a szóban forgó hatóság által hozott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem az adótartozás visszatérítése vagy elengedése iránti kérelem is egyben)? Igen? válasz esetén, mi a lényegi különbség egyfel?l a könyvelésbe vétel?l és a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat jogszer?ségi vizsgálata, másfel?l a 236. cikk alapján eldöntend? kérdés között?

c) Úgy kell?e értelmezni a Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének els? albekezdését, hogy az a körülmény, hogy a hatóság vámfizetési kötelezettséget megállapító határozatát megtámadták, a bírósági eljárás id?tartamára meghosszabbítja az ezen vámok visszatérítése vagy elengedése iránti kérelem el?terjesztésére nyitva álló határid?t (vagy igazolja annak be nem tartását)?

d) Ha a jelen ügyben a könyvelésbe vétel vagy elengedés kérdését az Európai Bizottság más tagállam (a jelen esetben [a Finn Köztársaság) ügyében meghozott határozatától függetlenül kell elbírálni, a végrehajtási rendelet 869. cikkének b) pontjára és a szóban forgó ügyben kiszabható vámok lehetséges összegére figyelemmel a vámhatóság vagy a bíróság köteles?e a vámok le nem könyvelésének vagy elengedésének kérdését az Európai Bizottság elé utalni?

2) a) A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazása során kell?e utólagos ellen?rzést lefolytatni a hatóságok és valamely harmadik országbeli (a jelen esetben kambodzsai) export?r magatartásával kapcsolatos körülmények vonatkozásában, amelyeket az OLAF által lefolytatott vizsgálat keretében vizsgáltak? Vagy úgy kell értelmezni, hogy az említett magatartással kapcsolatban az OLAF jelentésében foglalt körülmények általános leírása bizonyító er?vel rendelkezik?

b) Az utólagos ellen?rzés keretében felvett adatok az OLAF jelentése tekintetében dönt? jelent?séggel bírnak?e akkor is, ha valamely konkrét tagállam esetére utalnak?

c) Úgy kell?e értelmezni végrehajtási rendelet 875. cikkét, hogy az Európai Bizottságnak az OLAF szóban forgó jelentésével összhangban, valamely más tagállam (a jelen esetben Finnország) vonatkozásában meghozott határozata kötelez? er?vel bír a tagállamra nézve?

d) Le kell?e folytatni az utólagos ellen?rzést, és fel kell?e használni az annak során megszerzett információt abban az esetben, ha az Európai Bizottság az OLAF jelentése alapján határozatot hozott a vámok le nem könyvelésér?l valamely más tagállam vonatkozásában, és alkalmazta a végrehajtási rendelet 875. cikkét?

3) A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazása szempontjából a jogalany magatartásával kapcsolatban felhozható mentességi okok és jóhiszem?ség fennállásának értékelése során a jelen körülmények között lehet?e relevanciája annak a ténynek, hogy az árukra vonatkozó behozatali ügylet forgalmazási szerz?désen alapul??

Az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdésekr?l

Az els? kérdés a) pontjáról

26 El?zetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttm?ködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az el?tte folyamatban lév? ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia a feltett kérdéseket. A Bíróság ezenkívül figyelembe vehet olyan uniós jogi normákat, amelyekre a nemzeti bíróság kérdésében nem hivatkozott (2017. február 1?jei Município de Palmela ítélet, C?144/16, EU:C:2017:76, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

27 A jelen ügyben az elztes döntéshozatalra utaló határozatból kitnik, hogy az l'Augstks tiesas Administratvo lietu departaments (legfelsbb bíróság, közigazgatási kollégium) többek között azt kérdezi, hogy a beszedend vámösszeg utólagos könyvelésbe vétele, amellyel szemben az Aqua Pro a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében tiltakozhat, már megtörtént-e, tekintettel arra, hogy a vitatott határozat jogszerőségének bírósági felülvizsgálata során még nem született jogerős határozat, és ennél fogva még nem döntöttek el azt a kérdést, hogy az alapügyben szóban forgó vámot könyvelésbe kell-e venni.

28 Ezt szem eltt tartva els kérdésének a) pontjával a kérdést elterjeszt bíróság lényegében arra vár választ, hogy a beszedend vámösszeg utólagos könyvelésbe vétele a Vámkódex 220. cikkére figyelemmel mely idpontban tekintend megtörténtnek akkor, ha a könyvelésbe vételrl vagy a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat tárgyát képezi.

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdése a beszedend vámösszeg utólagos könyvelésbe vételét illeten csupán azt írja el, hogy e kódex 219. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel a vámösszeget attól a naptól számított két napon belül kell könyvelésbe venni, amikor a vámhatóság tudomást szerez az említett 220. cikk (1) bekezdése szerinti helyzetr, ki tudja számítani a jogszabály szerint fizetend összeget, és meg tudja állapítani az adós személyét.

30 Azon kérdést illeten viszont, hogy mely idpontban tekintend úgy, hogy a beszedend vámösszeget ténylegesen könyvelésbe vették, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdéséb az következik, hogy e könyvelésbe vétel abban áll, hogy a vámhatóság a vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét bejegyzi a könyvelési nyilvántartásba vagy bármely más, ezzel egyenérték adathordozóba (lásd különösen: 2009. július 16-i Distillerie Smeets Hasselt és társai ítélet, C?126/08, EU:C:2009:470, 22. pont; 2012. november 8-i KGH Belgium ítélet, C?351/11, EU:C:2012:699, 21. pont).

31 Következésképpen utólagos beszedés esetén akkor kell úgy tekinteni, hogy a hatóság által megállapított, megfizetend vámösszeget könyvelésbe vették, ha a vámhatóság ezen összeget bejegyzi a könyvelési nyilvántartásba vagy bármely más, ezzel egyenérték adathordozóba, és e bejegyzésnek fszabály szerint a Vámkódex 220. cikkének (1) bekezdésében elírt kétnapos határidn belül meg kell történnie.

32 Ugyanakkor az a körülmény, hogy ezt követen a könyvelésbe vételrl vagy a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat tárgyát képezi, önmagában nem érintheti azon megállapítást, hogy a könyvelésbe vétel mveletére a Vámkódex 217. cikke (1) bekezdésének és 220. cikke (1) bekezdésének megfelelően ténylegesen sor került.

33 Ezen értelmezést megerősíti többek között az is, hogy a Vámkódex 243. cikke szerinti jogorvoslati kérelem benyújtása e kódex 244. cikkének els bekezdése értelmében fszabály szerint nem jár a vitatott határozat végrehajtásának felfüggesztésével, és ennél fogva az ilyen jogorvoslat nem képezi e határozat azonnali végrehajtásának akadályát (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Kamino International Logistics és Datema Hellmann Worldwide Logistics ítélet, C?129/13 és C?130/13, EU:C:2014:2041, 56. pont).

34 A fenti megfontolásokra tekintettel az els kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdését és 220. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy utólagos beszedés esetén akkor kell úgy tekinteni, hogy a hatóság által megállapított,

megfizetend? vámösszeget könyvelésbe vették, ha a vámhatóság ezen összeget bejegyzi a könyvelési nyilvántartásba vagy bármely más, ezzel egyenérték? adathordozóba, függetlenül attól, hogy a könyvelésbe vétel?l vagy a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat tárgyát képezi.

Az els? kérdés b) pontjáról

35 El?zetesen rá kell mutatni arra, hogy az el?zetes döntéshozatalra utaló határozatból kit?nik, hogy az els? kérdés b) pontját a kérdést el?terjeszt? bíróság azért tette fel, hogy megtudja, vajon az adóhatóság és az alsóbb fokú bíróságok jogosan tekinthették?e úgy, hogy mivel az Aqua Pro a Vámkódex 236. és 239. cikke alapján nem nyújtott be elengedés vagy visszatérítés iránti kérelmet, nem kell megvizsgálni azt, hogy az Aqua Pro e kódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében hivatkozhat?e jogos bizalomra.

36 Így az említett kérdést úgy kell értelmezni, hogy az lényegében arra vonatkozik, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját, valamint 236., 239. és 243. cikkét úgy kell?e értelmezni, hogy a behozatali vám összegének utólagos könyvelésbe vételér?l és az import?r fizetési kötelezettségének megállapításáról szóló adóhatósági határozat ellen benyújtott közigazgatási, majd bírósági jogorvoslat keretében az import?r, annak érdekében, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhasson, köteles az e kódex 236. és 239. cikkében foglalt eljárásnak megfelelően e vám elengedése vagy visszatérítése iránti kérelmet benyújtani, illetve hogy adott esetben úgy lehet?e tekinteni, hogy e határozatnak az említett jogorvoslat keretében való vitatása ilyen kérelmet is magában foglal.

37 E kérdés megválaszolása érdekében mindenekel?tt emlékeztetni kell arra, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának célja, hogy védelmezze a megfizetésért felel?s személynek a vám beszedésér?l vagy annak mell?zésér?l szóló határozat alapjául szolgáló valamennyi körülmény megalapozottságába vetett jogos bizalmát (lásd különösen: 2007. október 18?i Agrover ítélet, C?173/06, EU:C:2007:612, 31. pont; 2015. december 10?i Veloserviss ítélet, C?427/14, EU:C:2015:803, 43. pont).

38 E célból e rendelkezés el?írja, hogy a jogszabály szerint fizetend? behozatali vám összegének utólagos könyvelésbe vételére, és következésképpen e vám beszedésére nem kerül sor akkor, ha az import?r az említett rendelkezés értelmében jogos bizalomra hivatkozhat.

39 Ebb?l kit?nik, hogy – amint a végrehajtási rendelet 869. cikkének b) pontja is kifejti – f?szabály szerint magának a vámhatóságnak kell úgy határoznia, hogy utólag nem könyvel le beszédetlen vámokat, és eltekint e vámok beszedését?l, ha úgy ítéli meg, hogy az érintett import?r teljesíti az ilyen jogos bizalom védelmére vonatkozó feltételeket.

40 Amennyiben azonban a vámhatóság különösen egy utólagos ellen?rzést követ?en úgy határoz, hogy könyvelésbe vesz beszédetlen vámokat, és az import?rt kötelezi azok megfizetésére, a Vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése értelmében a vámhatóság köteles e vámokat visszatéríteni vagy elengedni annyiban, amennyiben ezt követ?en kiderül többek között az, hogy a vámösszeget e kódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját megsértve vették könyvelésbe.

41 A vámnak a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 236. cikke alapján történ? e visszatérítésére vagy elengedésére ez utóbbi rendelkezés (2) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében hivatalból vagy az említett rendelkezés (2) bekezdésének els? albekezdése alapján az érintett vámhivatalnál a szóban forgó vámösszeg közlését?l számított 3 éven belül benyújtott kérelemre kerül sor.

42 Márpedig, mivel az Aqua Pro, amint az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, már az első szakaszban vitatta a közigazgatási hatóság előtt a beszedendő vámösszeg utólagos könyvelésbe vételét, a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia azt, hogy az Aqua Pro a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 236. cikke (2) bekezdésének első albekezdése alapján benyújtotta-e az érintett vámhivatalhoz elengedés vagy visszatérítés iránti kérelmet, vagy hogy a szóban forgó vámösszeg könyvelésbe vételéről és az Aqua Pro mint importőr fizetési kötelezettségének megállapításáról szóló adóhatósági határozat ellen benyújtotta-e a Vámkódex 243. cikke szerinti közigazgatási jogorvoslatot az e cikk (2) bekezdése a) pontjának megfelelően e célból kijelölt vámhatósághoz.

43 E tekintetben meg kell állapítani, hogy noha a Vámkódex különösen a 236. és 239. cikkében konkrét eljárásról rendelkezik a vám elengedése vagy visszatérítése érdekében többek között abban az esetben, ha a könyvelésbe vételre e kódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjával ellentétesen került sor, a fizetésre kötelezett személy is hivatkozhat e rendelkezésre annak érdekében, hogy különösen az említett kódex 243. cikke értelmében vett közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat keretében tiltakozzon a behozatali vám utólagos könyvelésbe vételével szemben.

44 E rendelkezés értelmében ugyanis bármely fizetésre kötelezett személynek joga van közigazgatási vagy bírósági jogorvoslati kérelmet benyújtani a hatóság által a vámjogszabályok alkalmazása során hozott olyan határozatok ellen, amelyek őt közvetlenül és személyében érintik.

45 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdés b) pontjára azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját, valamint 236., 239. és 243. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az illetékes adóhatóság által hozott, a behozatali vám összegének utólagos könyvelésbe vételéről és az importőr fizetési kötelezettségének megállapításáról szóló határozat ellen e kódex 243. cikke értelmében benyújtott közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat keretében az importőr az említett kódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján hivatkozhat jogos bizalomra annak érdekében, hogy e könyvelésbe vétel ellen tiltakozzon, függetlenül attól, hogy az importőr az ugyanezen kódex 236. és 239. cikke szerinti eljárásnak megfelelően benyújtotta-e ezen vámok elengedése vagy visszatérítése iránti kérelmet.

Az első kérdés c) pontjáról

46 Első kérdésének c) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének első albekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az a tény, hogy a könyvelésbe vételről vagy a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat tárgyát képezi, meghosszabbítja a vámok elengedése vagy visszatérítése iránti kérelem előterjesztésére nyitva álló határidőt.

47 Mivel e kérdés az első kérdés b) pontjára adott válaszban cáfolt azon előfeltevésen alapul, miszerint az, hogy az érintett személy közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat keretében a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat, attól a feltételtől függ, hogy e személy e kódex 236. cikke alapján a vámok elengedése vagy visszatérítése iránti kérelmet terjesztett-e elő, e kérdést nem szükséges megválaszolni.

Az első kérdés d) pontjáról

48 Első kérdésének d) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a végrehajtási rendelet 869. cikkének b) pontját úgy kell-e értelmezni – és ha igen, mennyiben –, hogy a Bizottság elé kell utalni a vámok le nem könyvelésének vagy elengedésének kérdését akkor, ha nem kell figyelembe venni a Bizottság által egy másik tagállam

vonatkozásában e tárgyban hozott határozatot.

49 A végrehajtási rendelet 869. cikkének b) pontjából kitűnik, hogy amikor a vámhatóság úgy ítéli meg, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjában megállapított valamennyi feltétel teljesül, a vámhatóság maga is úgy határozhat, hogy utólag nem könyvel le beszédetlen vámokat, kivéve ha e rendelet 871. cikke értelmében az ügyet a Bizottság elé kell utalni.

50 Az említett 871. cikk az (1) bekezdésében meghatározza azokat a feltételeket, amelyek fennállása esetén a végrehajtási rendelet 872–876. cikkében megállapított eljárás szerinti határozathozatal céljából az ügyet a Bizottság elé kell utalni, a (2) bekezdésében pedig kimondja, hogy két esetben nem kell az ügyet a Bizottság elé utalni, azaz egyrészt akkor, ha a Bizottság az említett eljárásnak megfelelően valamely hasonló ténybeli és jogi alapokon nyugvó ügyben már határozatot hozott, másrészt pedig akkor, ha a Bizottság előtt egy hasonló ténybeli és jogi alapokon nyugvó ügy elbírálása már folyamatban van.

51 E tekintetben az elzeter döntéshozatalra utaló határozatból és az első kérdés d) pontjának szövegéből kitűnik, hogy a kérdést elterjesztő bíróság abból a feltevésből indul ki, hogy különösen mivel a szóban forgó ügy és a Finnország tekintetében hozott bizottsági határozat alapjául szolgáló ügy nem hasonlítható össze, e két feltétel a jelen ügy körülményei között nem teljesül.

52 Ebben az összefüggésben a végrehajtási rendelet 871. cikkével összefüggésben értelmezett 869. cikkének megfelelően maga a vámhatóság nem dönthet úgy, hogy nem veszi utólag könyvelésbe a be nem szedett vámokat, úgy ítélve meg, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti jogos bizalomra való hivatkozás feltételei teljesülnek, és köteles az ügyet a Bizottság elé utalni, ha az adott ügy körülményei között a végrehajtási rendelet 871. cikkének (1) bekezdésében említett helyzetek egyike fennáll. Következésképpen a vámhatóság köteles az ügyet a Bizottság elé utalni akkor, ha úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a Vámkódex említett rendelkezése értelmében vett hibát követett el, vagy akkor, ha az ügy körülményei a végrehajtási rendelet említett rendelkezése értelmében vett uniós vizsgálat eredményeivel függnek össze, illetve akkor, ha a szóban forgó vámösszeg eléri vagy meghaladja az 500 000 eurót.

53 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdés d) pontjára azt a választ kell adni, hogy a végrehajtási rendelet 869. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet 871. cikkének (2) bekezdése értelmében vett bizottsági határozat vagy eljárás hiányában egy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, maga a vámhatóság nem dönthet úgy, hogy nem veszi utólag könyvelésbe a be nem szedett vámokat, úgy ítélve meg, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti jogos bizalomra való hivatkozás feltételei teljesülnek, és e hatóság köteles az ügyet a Bizottság elé utalni, ha az említett hatóság úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a Vámkódex említett rendelkezése értelmében vett hibát követett el, vagy akkor, ha az alapügy körülményei a végrehajtási rendelet 871. cikke (1) bekezdésének második francia bekezdése értelmében vett uniós vizsgálat eredményeivel függnek össze, illetve akkor, ha az alapügyben szóban forgó vámösszeg eléri vagy meghaladja az 500 000 eurót.

A második kérdés a) pontjáról

54 Második kérdésének a) pontjával a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az OLAF jelentésében foglalt, az exportáló állam vámhatóságainak és az exportörnek a magatartására vonatkozó információk bizonyító erővel bírnak, vagy pedig a vámhatóság köteles-e ebben a tekintetben utólagos ellenőrzést lefolytatni.

55 Mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy a Bíróságnak – a 2017. március 16-ii Veloserviss ítéletének (C-47/16, EU:C:2017:220) 48. pontjában egy szintén az Augst-*k's tiesas Administratīvo lietu departaments* (legfelsőbb bíróság, közigazgatási kollégium) által feltett hasonló kérdésre válaszolva – már volt alkalma kimondani azt, hogy amennyiben valamely OLAF-jelentés e tekintetben releváns információkat tartalmaz, e jelentés figyelembe vehető annak bizonyítása érdekében, hogy teljesülnek-e azok a feltételek, amelyek mellett az importőr a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat.

56 Ezenkívül, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság és a felek is helyesen megjegyezték, az OLAF vizsgálatairól szóló rendelet 9. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy az ilyen jelentések azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által készített közigazgatási jelentések, közigazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek.

57 A 2017. március 16-ii Veloserviss ítéletből (C-47/16, EU:C:2017:220) azonban kitűnik továbbá, hogy amennyiben egy ilyen jelentés csak a szóban forgó helyzet általános leírását foglalja magában, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata, e jelentés önmagában nem lehet elegendő annak bizonyításához, hogy e feltételek minden szempontból, különösen az exportőr vagy adott esetben az exportáló állam vámhatóságainak releváns magatartását illetően teljesültek-e (lásd ebben az értelemben: 2017. március 16-ii Veloserviss ítélet, C-47/16, EU:C:2017:220, 49. és 50. pont).

58 Ilyen körülmények között ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően főszabály szerint az importáló állam vámhatóságainak a feladata, hogy kiegészítő bizonyítékokkal bizonyítsák, hogy a hibás „Form A” származási bizonyítványnak az exportáló állam vámhatóságai által való kibocsátására az exportőr által szolgáltatott hibás adatok folytán került sor (lásd: 2017. március 16-ii Veloserviss ítélet, C-47/16, EU:C:2017:220, 47. és 50. pont).

59 Ebből következik, hogy noha az OLAF-jelentésekben foglalt információk azon bizonyítékok közé tartoznak, amelyeket figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy teljesülnek-e azon feltételek, amelyek mellett az importőr a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat, egy ilyen jelentés az abban foglalt információkra tekintettel elégtelennek bizonyulhat ahhoz, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa, hogy e feltételek minden szempontból ténylegesen teljesültek-e.

60 Következésképpen a vámhatóságnak e célból adott esetben kiegészítő bizonyítékokat kell beszereznie különösen az exportőr vagy az exportáló állam vámhatóságainak magatartását illetően úgy, hogy többek között utólagos ellenőrzéseket végez.

61 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az említett hatóságok az utólagos ellenőrzések elvégzését illetően széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (lásd ebben az értelemben: 2012. július 12-ii Südzucker és társai ítélet, C-608/10, C-10/11 és C-23/11, EU:C:2012:444, 48. és 50. pont; 2015. december 10-ii Veloserviss ítélet, C-427/14, EU:C:2015:803, 27. és 28. pont).

62 A fenti megfontolásokra tekintettel a második kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az OLAF jelentésében foglalt, az exportáló állam vámhatóságainak és az exportőrnek a magatartására vonatkozó információk azon bizonyítékok közé tartoznak, amelyeket figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy teljesülnek-e azon feltételek, amelyek mellett az importőr e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat. Amennyiben azonban egy ilyen jelentés az abban foglalt

információkra tekintettel elégtelennek bizonyul ahhoz, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa, hogy e feltételek minden szempontból ténylegesen teljesültek?e, amit a nemzeti bíróságnak kell megvizsgálnia, a vámhatóságnak e célból többek között utólagos ellen?rzéseket lefolytatva adott esetben kiegészít? bizonyítékokat kell beszereznie.

A második kérdés b) pontjáról

63 Második kérdésének b) pontjával a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell?e értelmezni, hogy annak megállapításakor, hogy teljesülnek?e azon feltételek, amelyek mellett az import?r e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat, az utólagos ellen?rzés során szerzett információk nagyobb bizonyító er?vel bírnak, mint az OLAF jelentésében foglalt információk.

64 Az OLAF vizsgálatairól szóló rendelet 9. cikkének (2) bekezdéséb?l többek között kit?nik, hogy az OLAF jelentéseire ugyanazon értékelési szabályok vonatkoznak, mint a nemzeti közigazgatási felügyel?k által készített közigazgatási jelentésekre, és ez utóbbiakkal azonos érték? dokumentumnak min?sülnek.

65 Következésképpen az utólagos ellen?rzés során szerzett információk nem bírnak nagyobb bizonyító er?vel, mint az OLAF jelentésében foglalt információk.

66 A fenti megfontolásokra tekintettel a második kérdés b) pontjára azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a kérdést el?terjeszt? bíróságnak kell az alapügy konkrét körülményeinek összessége és különösen az e célból az alapeljárásban részt vev? felek által szolgáltatott bizonyítékok alapján megvizsgálnia, hogy teljesülnek?e azon feltételek, amelyek mellett az import?r e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat. E vizsgálat keretében az utólagos ellen?rzés során szerzett információk nem bírnak nagyobb bizonyító er?vel, mint az OLAF valamely jelentésében foglalt információk.

A második kérdés c) pontjáról

67 Második kérdésének c) pontjával a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében arra vár választ, hogy a végrehajtási rendelet 875. cikkét úgy kell?e értelmezni, hogy kötelez? er?vel bír a tagállamra nézve a valamely harmadik állam hatóságainak és export?rének magatartására vonatkozó OLAF?jelentés alapján e rendelet 873. cikke értelmében elfogadott, valamely másik tagállamnak címzett bizottsági határozat.

68 A végrehajtási rendelet 875. cikke szerint, ha az e rendelet 873. cikke alapján hozott határozat azt állapítja meg, hogy a vizsgált körülmények alapján a kérdéses vámokat nem kell utólag lekönnyvelni, a Bizottság meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamok a ténybeli és jogi szempontból hasonló ügyekben eltekinthetnek az utólagos könyvelésbe vételt?l.

69 Ebb?l következik, hogy olyan ügyekben, amelyek ténybeli és jogi elemei hasonlóak, a Bizottság által meghatározott feltételekkel kötelez? er?vel bírnak valamely tagállamra, és különösen annak közigazgatási és igazságügyi hatóságaira nézve (lásd ebben az értelemben: 2008. november 20?i Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading ítélet, C?375/07, EU:C:2008:645, 64. pont) a Bizottság által valamely másik tagállam tekintetében a végrehajtási rendelet 873. cikke alapján hozott határozatban elvégzett értékelések.

70 E tekintetben lényegében ugyanazon okokból, mint amelyek a jelen ítélet 55. és 56. pontjában említésre kerültek, figyelembe lehet venni az OLAF jelentését annak eldöntésekor, hogy az adott eset a fent leírtak értelmében hasonló?e valamely, a végrehajtási rendelet 873. cikke

alapján hozott bizottsági határozat tárgyát képez? esethez.

71 A fenti megfontolásokra tekintettel a második kérdés c) pontjára azt a választ kell adni, hogy a végrehajtási rendelet 875. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a Bizottság által e cikknek megfelelően meghatározott feltételekkel kötelez? er?vel bírnak valamely tagállamra nézve a Bizottság által valamely másik tagállam tekintetében e rendelet 873. cikke alapján hozott határozatban elvégzett értékelések olyan ügyekben, amelyek ténybeli és jogi elemei hasonlóak, amit e tagállam hatóságainak és bíróságainak kell megvizsgálniuk, figyelembe véve különösen az export?r vagy az exportáló állam vámhatóságainak magatartására vonatkozó, az OLAF?nak az említett határozat alapjául szolgáló jelentésében foglalt információkat.

A második kérdés d) pontjáról

72 Második kérdésének d) pontjával a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját és a végrehajtási rendelet 875. cikkét úgy kell?e értelmezni, hogy le kell folytatni utólagos ellen?rzést, és fel kell használni az annak során szerzett információkat abban az esetben, ha a végrehajtási rendelet 873. és 875. cikkének megfelelően a Bizottság az OLAF jelentése alapján határozatot hozott a vámok le nem könyvelésér?l.

73 Amint a jelen ítélet 61. pontjában említésre került, a vámhatóságok az utólagos ellen?rzések elvégzését és az azok alapján levonandó következtetéseket illet?en széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek (lásd különösen: 2015. december 10?i Veloserviss ítélet, C?427/14, EU:C:2015:803, 27. és 28. pont).

74 E hatóságok f?szabály szerint elvégezhetnek bármilyen, általuk szükségesnek ítélt utólagos ellen?rzést, és felhasználhatják az ezen ellen?rzések során szerzett információkat, mind annak megvizsgálása érdekében, hogy teljesülnek?e azon feltételek, amelyek mellett az import?r a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat, mind pedig közelebbbr?l annak eldöntése érdekében, hogy az el?ttük folyamatban lév? ügy a végrehajtási rendelet 875. cikke értelmében hasonló?e egy olyan esethez, amely az e rendelet 873. cikke alapján hozott olyan bizottsági határozat tárgyát képezi, amely szerint a vámokat nem kell könyvelésbe venni.

75 Következésképpen a második kérdés d) pontjára azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját és a végrehajtási rendelet 875. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a vámhatóságok elvégezhetnek bármilyen, általuk szükségesnek ítélt utólagos ellen?rzést, és felhasználhatják az ezen ellen?rzések során szerzett információkat, mind annak megvizsgálása érdekében, hogy teljesülnek?e azon feltételek, amelyek mellett az import?r a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat, mind pedig annak eldöntése érdekében, hogy az el?ttük folyamatban lév? ügy ténybeli és jogi elemei a végrehajtási rendelet 875. cikke értelmében „hasonló[ak?e]? egy olyan esethez, amely az e rendelet 873. cikke alapján hozott olyan bizottsági határozat tárgyát képezi, amely szerint a vámokat nem kell könyvelésbe venni.

A harmadik kérdésr?l

76 Harmadik kérdésével a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell?e értelmezni – és ha igen, mennyiben –, hogy azon tény, hogy egy olyan árubehozatali ügyletre, mint amelyr?l az alapügyben szó van, forgalmazási szerz?dés alapján került sor, releváns annak értékelésekor, hogy az alapügyben teljesülnek?e a jogos bizalomra e rendelkezés alapján való hivatkozás feltételei.

77 Márpedig, mivel a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának célja, amint a jelen ítélet 37. pontja felidézte, hogy védelmezze a megfizetésért felelős személynek a vám beszedéséről szóló határozat alapjául szolgáló valamennyi körülmény megalapozottságába vetett jogos bizalmát, sem e rendelkezés szövegéből, sem pedig annak céljából nem lehet arra következtetni, hogy azon fizetésre kötelezett személy, amely az érintett árukat forgalmazási szerződés alapján importálta, nem hivatkozhatna ugyanazon feltételek mellett e rendelkezés alapján jogos bizalomra, mint az a kötelezett, aki ezen árukat úgy importálta, hogy azokat közvetlenül az exportról szerezte be.

78 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az importról csak három kumulatív feltétel teljesülése esetén hivatkozhat eredményesen az említett rendelkezés szerinti jogos bizalomra, és mentesülhet ily módon az e rendelkezés által előírt utólagos beszédés alól. Ehhez először is az szükséges, hogy a vámot maguk az illetékes hatóságok hibájából nem szedték be, a hatóságok által elkövetett hibának továbbá olyannak kell lennie, amelyet a jóhiszemű megfizetésért felelős személy észszerűen nem észlelhetett, végül pedig e személynek a vámárnyilatkozata tekintetében be kell tartania a hatályos jogszabályokban megállapított összes rendelkezést (lásd különösen: 2007. október 18-ai Agrover ítélet, C-173/06, EU:C:2007:612, 35. pont; 2011. december 15-ai Afasia Knits Deutschland ítélet, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. pont).

79 E feltételek lényegében a vámárnyilatkozatban felmerülő hibákból és szabálytalanságokból eredő kockázatnak az érintett szereplők, így az exportról és importról állam illetékes hatóságai, az exportról, valamint az importról által tanúsított magatartás és gondosság függvényében való megosztására szolgálnak (2017. március 16-ai Veloserviss ítélet, C-47/16, EU:C:2017:220, 25. pont).

80 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság határozatából kitűnik, hogy e bíróság közelebbről azt kérdezi, milyen jelentőséggel bír egy forgalmazási szerződés, és különösen az exporttal való közvetlen kapcsolatok ebből fakadó hiánya annak vizsgálatakor, vajon az Aqua Prónak mint fizetésre kötelezett személynek meg kellett-e vizsgálnia, illetve e személy meg tudta-e vizsgálni azt, hogy a „Form A” bizonyítványt szabályszerűen állították-e ki.

81 Erre tekintettel a harmadik kérdés tehát konkrétabban a jelen ítélet 78. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatban említett, az illetékes hatóságok által elkövetett hiba nem észlelhető jellegére vonatkozó második feltétel e körülményekre tekintettel való értékelésére, és így arra vonatkozik, hogy az importrónak milyen gondosságot kell tanúsítania.

82 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság több alkalommal is kimondta, hogy a gazdasági szereplők feladata, hogy szerződéses jogviszonyaik keretében megtegyék azokat a szükséges lépéseket, amelyek segítségével kivédhetik az utólagos beszédési eljárás kockázatát, és hogy ilyen megelőző intézkedés lehet különösen, ha a vámfizetésre kötelezett a másik szerződő félrel a szerződés megkötésekor vagy azt követően megkapja valamennyi bizonyítékot, amely megerősíti, hogy az áruk az általános tarifális preferenciák rendszerébe tartozó államból származnak, ideértve az e származást megállapító iratokat is (lásd különösen: 2012. november 8-ai Lagura Vermögensverwaltung ítélet, C-438/11, EU:C:2012:703, 30. és 31. pont; 2017. március 16-ai Veloserviss ítélet, C-47/16, EU:C:2017:220, 38. pont).

83 A Bíróság azt is kimondta, hogy amennyiben maguknak a gazdasági szereplőknek kétségeik merülnek fel azon rendelkezések pontos alkalmazása tekintetében, amelyek végrehajtásának elmaradása vámtartozást keletkeztethet, vagy az áru származásának meghatározását illetően, kötelesek tájékozódni és minden lehetséges felvilágosítást beszerezni annak vizsgálata érdekében, hogy e kétségek megalapozottak-e (lásd ebben az értelemben

különösen: 1996. május 14-i Faroe Seafood és társai ítélet, C-153/94 és C-204/94, EU:C:1996:198, 100. pont; 1999. november 11-i Söhl & Söhlke ítélet, C-48/98, EU:C:1999:548, 58. pont; 2017. március 16-i Veloserviss ítélet, C-47/16, EU:C:2017:220, 37. pont).

84 E tekintetben a Bíróság ezenkívül már kifejtette, hogy az importőr, amennyiben nyilvánvaló okok alapján kétségei merülnek fel a „Form A” származási bizonyítvány pontosságát illetően, gondossági kötelezettsége keretében minden tőle telhető módon köteles tájékozódni e bizonyítvány kibocsátásának körülményeiről (lásd ebben az értelemben: 2017. március 16-i Veloserviss ítélet, C-47/16, EU:C:2017:220, 39. és 43. pont).

85 Márpedig a fent említett elvek ugyanúgy vonatkoznak egy olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben az importőr, mivel az érintett árukat egy harmadik gazdasági szereplővel kötött forgalmazási szerződés alapján importálja, nincs közvetlen szerződéses jogviszonyban ezen áruk exportorával.

86 Így azon importőr, amely ily módon nem tájékozódott a forgalmazási szerződésben részes másik félnél, amely szerződés alapján az érintett árukat importálja, annak érdekében, hogy megvizsgálja az ezen árukkal kapcsolatban kiállított „Form A” származási bizonyítvány pontosságát, nem hivatkozhat a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra azzal érvelve, hogy egy jóhiszeműen eljáró fizetésre kötelezett személy az illetékes hatóságok által elkövetett hibát e forgalmazási szerződésre tekintettel nem észlelhette észszerűen a jelen ítélet 78. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatban említett második feltétel értelmében.

87 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon tény, hogy az importőr forgalmazási szerződés alapján importált árukat, nincs hatással arra, hogy jogos bizalomra hivatkozhasson, mégpedig ugyanazon feltételekkel, mint egy olyan importőr, amely úgy importált árukat, hogy azokat közvetlenül az exportortól szerezte be, azaz amennyiben három kumulatív feltétel teljesül. Először is az szükséges, hogy a vámot maguk az illetékes hatóságok hibájából nem szedték be, továbbá e hibának olyan jellegűnek kell lennie, amelyet a jóhiszemű megfizetésért felelős személy észszerűen nem észlelhetett, végül pedig e személy a vámarúnyilatkozatra vonatkozó valamennyi hatályos rendelkezést betartotta. E tekintetben az ilyen importőr feladata, hogy megtegye azokat a lépéseket, amelyek segítségével kivédheti az utólagos beszédési eljárás kockázatát, többek között úgy, hogy az említett forgalmazási szerződésben részes másik félrel a szerződés megkötésekor vagy azt követően megpróbál beszerezni minden olyan bizonyítékot, amely megerősíti, hogy az ezen árukra vonatkozó „Form A” származási bizonyítványt pontosan bocsátották ki. Így nem áll fenn az említett rendelkezés értelmében vett jogos bizalom különösen akkor, ha ezen importőr, jóllehet nyilvánvaló okok alapján kétségei merültek fel a „Form A” származási bizonyítvány pontosságát illetően, nem tájékozódott az említett szerződő félrel e bizonyítvány kibocsátásának körülményeiről annak vizsgálata érdekében, hogy e kétségek megalapozottak-e.

A költségekről

88 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 217. cikkének (1) bekezdését és 220. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy utólagos beszédés esetén akkor kell úgy tekinteni, hogy a hatóság által

megállapított, megfizetend? vámösszeget könyvelésbe vették, ha a vámhatóság ezen összeget bejegyzí a könyvelési nyilvántartásba vagy bármely más, ezzel egyenérték? adathordozóba, függetlenül attól, hogy a könyvelésbe vétel?l vagy a vámfizetési kötelezettség megállapításáról szóló hatósági határozat közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat tárgyát képezi.

2) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját, valamint 236., 239. és 243. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az illetékes adóhatóság által hozott, a behozatali vám összegének utólagos könyvelésbe vételér?l és az import?r fizetési kötelezettségének megállapításáról szóló határozat ellen ezen, a 2700/2000 rendelettel módosított rendelet 243. cikke értelmében benyújtott közigazgatási vagy bírósági jogorvoslat keretében az import?r az említett, a 2700/2000 rendelettel módosított rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján hivatkozhat jogos bizalomra annak érdekében, hogy e könyvelésbe vétel ellen tiltakozzon, függetlenül attól, hogy az import?r az ugyanezen, a 2700/2000 rendelettel módosított rendelet 236. és 239. cikke szerinti eljárásnak megfelel?en benyújtott?e ezen vámok elengedése vagy visszatérítése iránti kérelmet.

3) A 2003. július 25?i 1335/2003/EK bizottsági rendelettel módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2? i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 869. cikkének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az ezen, az 1335/2003 rendelettel módosított rendelet 871. cikkének (2) bekezdése értelmében vett európai bizottsági határozat vagy eljárás hiányában egy olyan helyzetben, mint amelyr?l az alapügyben szó van, maga a vámhatóság nem dönthet úgy, hogy nem veszi utólag könyvelésbe a be nem szedett vámokat, úgy ítélve meg, hogy a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti jogos bizalomra való hivatkozás feltételei teljesülnek, és e hatóság köteles az ügyet a Bizottság elé utalni, ha az említett hatóság úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet említett rendelkezése értelmében vett hibát követett el, vagy akkor, ha az alapügy körülményei az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 871. cikke (1) bekezdésének második francia bekezdése értelmében vett európai uniós vizsgálat eredményeivel függnek össze, illetve akkor, ha az alapügyben szóban forgó vámösszeg eléri vagy meghaladja az 500 000 eurót.

4) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) jelentésében foglalt, az exportáló állam vámhatóságainak és az export?rnek a magatartására vonatkozó információk azon bizonyítékok közé tartoznak, amelyeket figyelembe kell venni annak megállapításakor, hogy teljesülnek?e azon feltételek, amelyek mellett az import?r e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat. Amennyiben azonban egy ilyen jelentés az abban foglalt információkra tekintettel elégtelennek bizonyul ahhoz, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa, hogy e feltételek minden szempontból ténylegesen teljesültek?e, amit a nemzeti bíróságnak kell megvizsgálnia, a vámhatóságnak e célból többek között utólagos ellen?rzéseket lefolytatva adott esetben kiegészít? bizonyítékokat kell beszereznie.

5) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a kérdést el?terjeszt? bíróságnak kell az alapügy konkrét körülményeinek összessége és különösen az e célból az alapeljárásban részt vev? felek által szolgáltatott bizonyítékok alapján megvizsgálnia, hogy teljesülnek?e azon feltételek, amelyek mellett az import?r e rendelkezés alapján jogos bizalomra hivatkozhat. E vizsgálat keretében az utólagos ellen?rzés során szerzett információk nem bírnak nagyobb bizonyító

er?vel, mint az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) jelentésében foglalt információk.

6) Az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 875. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az Európai Bizottság által e cikknek megfelelően meghatározott feltételekkel kötelezőer?vel bírnak valamely tagállamra nézve a Bizottság által valamely másik tagállam tekintetében az ezen, az 1335/2003 rendelettel módosított rendelet 873. cikke alapján hozott határozatban elvégzett értékelések olyan ügyekben, amelyek ténybeli és jogi elemei hasonlóak, amit e tagállam hatóságainak és bíróságainak kell megvizsgálniuk, figyelembe véve különösen az export?r vagy az exportáló állam vámhatóságainak magatartására vonatkozó, az Európai Csaláselleni Hivatalnak (OLAF) az említett határozat alapjául szolgáló jelentésében foglalt információkat.

7) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 875. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a vámhatóságok elvégezhetnek bármilyen, általuk szükségesnek ítélt utólagos ellen?rzést, és felhasználhatják az ezen ellen?rzések során szerzett információkat, mind annak megvizsgálása érdekében, hogy teljesülnek-e azon feltételek, amelyek mellett az import?r a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogos bizalomra hivatkozhat, mind pedig annak eldöntése érdekében, hogy az el?ttük folyamatban lév? ügy ténybeli és jogi elemei az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 875. cikke értelmében hasonlóak-e egy olyan esethez, amely az 1335/2003 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 873. cikke alapján hozott olyan európai bizottsági határozat tárgyát képezi, amely szerint a vámokat nem kell könnyvelésbe venni.

8) A 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon tény, hogy az import?r forgalmazási szerződés alapján importált árukat, nincs hatással arra, hogy jogos bizalomra hivatkozhasson, mégpedig ugyanazon feltételekkel, mint egy olyan import?r, amely úgy importált árukat, hogy azokat közvetlenül az export?rtól szerezte be, azaz amennyiben három kumulatív feltétel teljesül. El?ször is az szükséges, hogy a vámot maguk az illetékes hatóságok hibájából nem szedték be, továbbá e hibának olyan jelleg?nek kell lennie, amelyet a jóhiszem? megfizetésért felel?s személy észszer?en nem észlelhetett, végül pedig e személy a vámaru?nyilatkozatra vonatkozó valamennyi hatályos rendelkezést betartotta. E tekintetben az ilyen import?r feladata, hogy megtegye azokat a lépéseket, amelyek segítségével kivédheti az utólagos beszedési eljárás kockázatát, többek között úgy, hogy az említett forgalmazási szerződésben részes másik fél?l a szerződés megkötésekor vagy azt követ?en megpróbál beszerezni minden olyan bizonyítékot, amely meger?síti, hogy az ezen árukra vonatkozó „Form A” származási bizonyítványt pontosan bocsátották ki. Így nem áll fenn az említett rendelkezés értelmében vett jogos bizalom különösen akkor, ha ezen import?r, jóllehet nyilvánvaló okok alapján kétségei merültek fel a „Form A” származási bizonyítvány pontosságát illet?en, nem tájékozódott az említett szerződ? félnél e bizonyítvány kibocsátásának körülményeir?l annak vizsgálata érdekében, hogy e kétségek megalapozottak-e.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: lett.